

יובל כספין יצא לכבוש את אמריקה, הצליח, ולפתע נסגר לו הברז. עכשיו הוא מנסה בניו-יורק שיטה ישראלית

מכור זאת

בעצמך

חשב לאסוף את מטלטליו ולשוב ארצה. **שיכמייית כבש.** אבל האגו לא נתן ליובל לשוב סתם ככה, לפני שהצלחה תאיר לו פנים של ממש. הוא לא איבד את עשתונותו והחליט שהוא יראה לכולם — הוא יהיה עצמאי ויצליח בלי טובות של אף אחד. הוא קנה שולחן-גיוריה ושתי מכונות-תפירה, והושיב בדירת הסטודיו הקטנה שלו שתי תופרות וכך, בלילות הקרים והמושלגים, הוא צייר את

צרט, לארוחת-ערב, לקוקטיילים ולאיי רועים חגיגיים. הקולקציה היפהפייה היתה תלויה לראווה במחיריה המרשימים ואמנם קנו פה ושם. אבל מפה ועד תשלומי שכר-הרירה (משהו בסביבות 20 אלף דולר לחודש) היה המרחק רב והמממן החליט שעדיף להפסיד קצת כסף ולא הרבה. הוא לא חיכה לניסים וסגר את העסק ואת הברז ליובל. יובל הלך כמה ימים אבל וחפוי ראש. למכה שכזאת הוא לא ציפה. אבל

היא צילה הגיונית קצו" אביב ופאב הפרדס בנסיציונה. המנהלת כיום מיסעדה ובית-קפה בבניין-הפאר טראמפ-טאואר.

אשת הכירכה צילה הגיונית קצו" לת"שק שחורה מקטיפה ועם תכשיטי-כסף גדולים.

אדריכלית מירושלים היא מלי לנגוצקי (עונדת ה' ענק). הדוגמת להימצא בכל אירוע ישראלי בניו-יורק. היא באה לתצוגה בחברת דוגמנית רוסיה.

רעיונותיו ובכוכר גזר את גזירותיו. קנה כדים ונתן לשתי התופרות לתפור. התוצאות לא איחרו לבוא ויובל שוב הרים את הראש כשבאמתחתו קולקציית-חורף יפהפיה ונותרה רק הבעיה למי מוכרים אותה? טלפון פה, טלפון שם וכבר אורגנה לו תצוגת-אופנה בדירתה של אחת מידידותיו הישראליות. ומי ידגמן? חברותיה של בעלת-הבית, התיכיות חטובות וגבוהות, וללא תשלום, כמובן. יובל זכה למחאות-כפיים וקיבל גם כמה הזמנות. כשראה שהעסק הצליח,

לא בחור כיובל כספין יתאבל זמן רב. הוא התחיל מכתת את רגליו בין בתי האופנה של השרדה השביעית ובחר בהצעה שהכי נראתה לו, לעצב קולקציית ביגדי-עור עבור חברה לא גדולה, אבל טובה, מקום קטן ששם יעריכו את עבודתו. וכך אומנם היה. יובל בן ה-30 עבד חודשים אחדים והוציא מתחת ידיו קולקציה לתפירת. אבל בניו-יורק אין חוכמות. עם תום העבודה לא נזקק ליובל יותר, פשוט פיטרו אותו ושוב הוא עמד לפני שוקת שבורה וכבר

יובל כספין נסע לכבוש את אמריקה, אבל את אמריקה אי-אפשר לכבוש בשנה וחצי. אפילו לא את ניו-יורק, גם אם היית ידוע ומצלח בישראל הקטנה ובתל-אביב הגדולה. בתחילת שהותו בניו-יורק אמר יובל כספין: „באתי לחפש הכרה בארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות“ ולמרות שאף אחד לא חיכה לו שם, הוא הצליח לשחק אותה בגדול בתחילת דרכו (העולם הזה 26.6.85) ומזלו האיר לו פנים. הוא פגש בניו-יורק את ידידתו סאב, אשתו של הישראלי מרטין טאוב, הנמצא שם יותר מ-20 שנה, ושהתעשר מעיסוקי רחיצת-מכוניות. כשטאוב ראה את תיק העבודות של יובל הוא החליט מייד להשקיע בו ולממן לו סטודיו, הם חיפשו ומצאו מקום נהדר בשדרות מדיסון ורחוב 64. זהו איזור מאוד יוקרתי, שבו מצויים כל מעצבי-האופנה הגדולים, כמו איב סאן לורן, ג'ורג'יו ארמני, ז'יבנשי ועוד. יובל תיכנן את פנים הדרי-התצוגה בצורה מרשימה ובטוב טעם — קירות לבנים, ריצפת-עץ חומה, עליה שטיחי זברה אמיתיים, מראה גדולה כמיסגרת שחורה ומיתלים שחורים, עליהם תלה את הקולקציה המפוארת שהוא הכין עבור הנשים האמריקאיות האהובות והיודעות להתלבש והמוכנות גם לשלם ממון בירוקים.

סגירת הברז. כשנשאל יובל איהו בגדים הוא מעצב. הוא משיב: אפטר-פייב. כלומר בגדים שניתן ללבוש משעה חמש אחר-הצהריים עד לתוך הלילה — שמלות וחליפות בהן מתהדרים כשהולכים לתיאטרון, לקוני

בעלת הבית דורית למברוזו הבלונדית. צלמת ישראלית מתגוררת בעליית-גג ענקית מול נהר האדסון ואירחה בבייתה 50 נשים.